

Arrest

nr. 142 845 van 8 april 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 11 augustus 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 2 juli 2014 houdende bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 september 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 oktober 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DOUTREPONT, die *loco* advocaat I. FLACHET verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 8 december 2006 trad de moeder van de verzoeker in het huwelijk met de heer A.M, van Belgische nationaliteit.

Op 25 januari 2008 diende de verzoeker een aanvraag tot vestiging in, in functie van zijn Belgische stiefvader.

Op 26 maart 2009 werd de verzoeker in het bezit gesteld van een F-kaart, hij verkreeg aldus het recht op verblijf van meer dan drie maanden op grond van de artikelen 40 e.v. van de wet van 15 december

1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 10 december 2013 bevestigde het hof van beroep te Brussel het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Brussel, waarbij het huwelijk tussen de moeder van de verzoeker en de heer A.M. werd vernietigd.

Op 20 mei 2014 werd het beschikkend gedeelte van het arrest overgeschreven in de registers van de burgerlijke stand.

Op 14 juni 2014 diende de verzoeker een aanvraag tot vestiging in (bijlage 16).

Bij beslissing van 16 mei 2014 werd de verzoeker tot de vestiging gemachtigd en op 13 juni 2014 werd hij in het bezit gesteld van een C-kaart.

Op 1 juli 2014 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) de beslissing tot intrekking van het recht op vestiging ten aanzien van verzoekers moeder. Op diezelfde dag werd ten aanzien van haar een bevel om het grondgebied te verlaten genomen.

Tegen deze beslissingen diende de moeder van de verzoeker een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), gekend onder de rolnummers 157 801 en 157 805. Deze beroepen werden verworpen met arresten nrs. 135 827 en 135 828 van 5 januari 2015.

Op 2 juli 2014 nam de gemachtigde ten aanzien van de verzoeker de beslissing tot intrekking van het recht op vestiging in het Rijk. Deze beslissing werd aan de verzoeker ter kennis gebracht op 10 juli 2014 en zij is als volgt gemotiveerd:

“Betrokken vreemdeling diende een aanvraag vestiging in in functie van zijn Belgische stielvader, Dhr D.M. op 25.01.08 op basis van het artikel 40 van de wet van 15.12.1980. Betrokkenes moeder, O. A., D. was met Dhr D.M. gehuwd op 08.12.06. Betrokkene werd in het bezit gesteld van een F kaart op 17.03.09. Op 13.06.14 verkreeg hij een C kaart.

Het huwelijk tussen betrokkenes moeder en Dhr D.M. werd op 10.12.2013 Vernietigd door het Hof van Beroep te Brussel (ref 2013/AR/422) De vernietiging van het huwelijk werd overgeschreven in de registers op 20.05.2014. De vernietiging van het huwelijk houdt in dat het huwelijk uit het Belgische rechtsverkeer wordt gehaald. Hieruit volgt dat betrokkenes moeder in werkelijkheid nooit gehuwd is geweest met de Belgische A.D.M. Als een gevolg was de betrokkene dus ook nooit de stiefzoon van Dhr D.M. en had hij dus geen recht op gezinshereniging in functie van Dhr D.M..

Het verblijfsrecht van betrokkenes moeder werd op 01.07.2014 ingetrokken omwille van fraude. Uit het arrest van het Hof van Beroep van 10.12.2013 blijkt duidelijk dat zij met een frauduleuze intentie Dhr D.M. gehuwd is.

Haar doel was niet om een duurzame levensgemeenschap tot stand te brengen met haar echtgenoot. Uit pagina 8 van het arrest blijkt dat zij zelf verklaard heeft met een Belgische man te zijn gehuwd zodat ze haar kinderen kon laten overkomen naar België.

De Dienst Vreemdelingenzaken is er zich van bewust dat de betrokkene zelf geen fraude heeft gepleegd. Hij kan inderdaad niet verantwoordelijk gesteld worden voor de fraude gepleegd door zijn moeder. Dit neemt niet weg dat de betrokkene, net als zijn moeder, geen recht heeft op een verblijfsrecht in het Rijk dat door fraude bekomen werd. Uit bovenstaande blijkt dat het verblijfsrecht van de betrokkene rechtsreeks voortvloeit uit de fraude gepleegd door zijn moeder. Zonder het schijnhuwelijk van zijn moeder met Dhr D.M. had de betrokkene geen verblijfsrecht op basis van art 40 kunnen verkrijgen en had hij dus later ook geen machtiging vestiging kunnen aanvragen. Overigens was, volgens bovengenoemd arrest, het bekomen van een verblijfsrecht voor haar kinderen de voornaamste motivatie van mevrouw O.A. voor het plegen van de fraude.

In overeenstemming met het algemeen rechtsprincipe 'fraus omnia corrumpit' wordt het verblijfsrecht in het Rijk ingetrokken omdat het bekomen werd door fraude.”

De verzoeker diende tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad. Dit beroep werd verworpen bij 's Raads arrest nr. 142 844 van 8 april 2015.

Op 2 juli 2014 werd ten aanzien van de verzoeker tevens een bevel om het grondgebied te verlaten genomen. Deze beslissing werd aan de verzoeker ter kennis gebracht op 10 juli 2015 en zij is als volgt gemotiveerd:

“De heer

[...]

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen dertig (30) dagen na de kennisgeving / uiterlijk op 09/08/2014

Reden van de beslissing:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1:

2° de vreemdeling verblijft langer in het Rijk dan de termijn waartoe hij gemachtigd is door het visum of e visumverklaring dat of die in zijn paspoort of in zijn daarmee gelijkgestelde reistitel werd aangebracht (art.6, eerste lid, van de wet)

Het wettig verblijf is verstreken. Het verblijfsrecht van de betrokkene werd beëindigd op 02.07.2014 bij beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken omdat zijn verblijfsrecht rechtstreeks voortvloeit uit fraude.”

Dit is de thans bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verweerder om de kosten van het geding ten laste van de verzoeker te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. In de nota met opmerkingen werpt de verwerende partij de exceptie van niet-ontvankelijkheid op omdat de bestreden beslissing genomen werd in het kader van een gebonden bevoegdheid, waardoor de verzoeker het wettelijk vereiste belang bij het beroep ontbeert.

3.2. Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zo veel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 116-117).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel, en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr.148.037). Opdat hij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoeker gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij een nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan de verzoekende partij bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen heeft artikel 7 van de vreemdelingenwet gewijzigd, waardoor het eerste lid van het artikel luidt als volgt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven.”

Uit de bewoordingen van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet blijkt aldus dat de staatssecretaris of zijn gemachtigde niet over enige appreciatiemogelijkheid beschikt wanneer de vreemdeling zich bevindt in één of meerdere van de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van deze bepaling bedoelde gevallen. Artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt immers dat in deze gevallen een bevel om het grondgebied te verlaten moet worden afgegeven. Het gebruik van het woord “moet” duidt op een gebonden bevoegdheid van de staatssecretaris of zijn gemachtigde.

3.3. *In casu* werd het bevel om het grondgebied te verlaten genomen in toepassing van artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet, op grond van de vaststelling dat de verzoeker langer in het Rijk verblijft dan de termijn waartoe hij gemachtigd is door het visum of de visumverklaring dat of die in zijn paspoort of in zijn daarmee gelijkgestelde reistitel werd aangebracht. Het wettig verblijf van betrokkene is verstreken. Bij beslissing van 2 juli 2014 werd het verblijfsrecht van betrokkene ingetrokken omdat het rechtstreeks voortvloeide uit fraude. De verzoeker stelt, onder de uiteenzetting van het enige middel, dat hij tegen de beslissing tot intrekking van de vestiging een beroep instelde bij de Raad. Dit beroep werd echter verworpen bij arrest nr. 142 844 van 8 april 2015.

Gelet op voormelde gebonden bevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt, dient er dan ook op gewezen te worden dat deze gemachtigde bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel niet anders vermag dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat de verzoekster langer in het Rijk verblijft dan de termijn waartoe hij gemachtigd was, een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan de verzoeker dan ook in principe niet tot nut strekken.

Niettemin dient de Raad echter op te merken dat een verwijderingsmaatregel, zoals *in casu*, die wordt getroffen in toepassing van één van de bepalingen van de vreemdelingenwet, hoe dan ook niet in strijd mag komen met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) (*cf.* RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948). Het EVRM primeert immers op de vreemdelingenwet zodat in elk geval onderzoek dient te worden gevoerd van de middelen die gestoeld worden op een schending van de hogere verdragsbepalingen, *in casu* artikel 8 van het EVRM. Artikel 13 van het EVRM vereist immers een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat betreft de manier waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/ Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291).

In het verzoekschrift voert de verzoeker de schending aan van artikel 8 van het EVRM.

Zoals uit de bespreking hierna zal blijken heeft de verzoeker de schending van artikel 8 EVRM niet aannemelijk gemaakt. Het betoog van de verzoeker doet derhalve geen afbreuk aan de gebonden bevoegdheid van de staatssecretaris ter zake.

De exceptie dient dan ook te worden aangenomen.

Het beroep is niet ontvankelijk bij gebrek aan het rechtens vereiste belang.

4. Onderzoek van de grief ontleend aan artikel 8 van het EVRM

4.1. In een enig middel voert de verzoeker de schending aan artikel 8 van het EVRM.

De verzoeker verschaft de volgende toelichtingen:

“Vóór de wijziging van artikel 7 door de wet van 19.01.2012 was de afgifte van een bevel op grond van artikel 7 Vreemdelingenwet facultatief (RVV arrest nrs. 66.328 tot 66.332 van 08.09.2011). Sinds de

wetswijziging van 19.01.2012 is dit niet langer het geval wanneer het bevel o.m. gegrond wordt op artikel 7, eerste lid, 2°, zoals in onderhavig geval.

Uit de parlementaire voorbereiding blijkt dat deze verplichting “uiteraard” niet geldt indien de effectieve terugkeer van de vreemdeling een schending zou uitmaken van de artikelen 3 en 8 EVRM (1).

De Raad van State oordeelt dat:

“artikel 8 EVRM als hogere norm boven de Vreemdelingenwet primeert; dat de algemene stelling dat een ‘correcte’ toepassing van de Vreemdelingenwet geen schending van artikel 8 EVRM kan uitmaken niet volstaat; dat de toepassing van de Vreemdelingenwet bij het nemen van de bestreden beslissing, zeker wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten, aan de voorwaarden van artikel 8 EVRM moet worden getoetst (...) met name wat betreft de noodzaak in een democratische samenleving van inmenging in het gezinsleven van de verzoekende partij en wat betreft de afweging tussen de belangen van de staat enerzijds en van de verzoekende partij en haar kinderen anderzijds”.

Wanneer de schending van artikel 8 EVRM wordt ingeroepen diende volgende redenering te worden gevolgd zoals blijkt uit de arresten van de algemene vergadering van Uw Raad van 17 februari 2011:

1) In de eerste plaats wordt onderzocht of er een privé- en gezinsleven bestaat. Dit begrip wordt door artikel 8 EVRM niet gedefinieerd, het gaat om een autonoom begrip dat los van het interne recht dient te worden geïnterpreteerd. Dit is een feitenkwestie.

In casu wordt niet betwist dat verzoeker reeds meer dan 5 jaar op het Belgisch grondgebied verblijft. Het staat onbetwistbaar vast dat verzoeker al die jaren in België een goed uitgebouwd privé-leven heeft, hij hier school heeft gelopen en beide landstalen heeft geleerd.

2) Dan dient onderzocht te worden of de bestreden beslissing een inmenging is in het privé- en gezinsleven. In dit verband wordt een onderscheid gemaakt tussen de vreemdelingen die voor de eerste keer verblijf in België vraagt en de vreemdeling die al een lang verblijf heeft en gedwongen verwijderd wordt.

In casu is de bestreden beslissing een gevolg van de beslissing van tegenpartij om een einde aan het recht op vestiging van verzoeker. Tegen de beslissing van intrekking van het recht op vestiging is tevens een beroep hangend voor Uw Raad.

De bestreden beslissing is een gevolgsbeslissing van een beslissing tot beëindiging van een voortgezet verblijf. Er is in se inmenging en bijgevolg dient artikel 8, tweede lid EVRM toegepast te worden.

Artikel 8, tweede lid EVRM bepaalt dat:

“Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het recht op gezinsleven is niet absoluut m.a.w. de inmenging door tegenpartij is toegestaan voor zover ze voorzien is bij wet, een legitiem doel nastreeft zoals bepaalt in het tweede lid en noodzakelijk is in een democratische samenleving.

Tegenpartij dient te bewijzen dat zij de bekommernis heeft om een juist evenwicht te bereiken tussen de rechten van de vreemdeling enerzijds en de rechten van de Belgische staat anderzijds.

De bestreden beslissing, zijnde een maatregel die een inmenging betekent in het privé- en gezinsleven van verzoekster, dient proportioneel te zijn aan een legitiem doel dat tegenpartij nastreeft.

In casu blijkt uit de bestreden beslissing niet dat tegenpartij tot een dergelijke balansoefening, zijnde een belangenafweging, zou zijn overgegaan. Uit de bestreden beslissing blijkt ook niet welk doel, zijnde het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid, het economische welzijn van het land of het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid, de goede zeden of de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen, door tegenpartij wordt nagestreefd.

Verzoeker heeft zich tot op heden steeds als een voorbeeldig burger gedragen.

Uit de bestreden beslissing, noch uit het administratief dossier, blijkt dat de verwijdering van verzoeker noodzakelijk is om één van de redenen voorzien door artikel 8 EVRM, tweede lid.

Tegenpartij mag dus geen automatische toepassing maken van artikel 7, eerste lid, 2° Vreemdelingenwet bij het nemen van een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, wanneer een schending van artikel 8 EVRM dreigt.

De bestreden beslissing schendt artikel 7, alinea 1, 2° Vreemdelingenwet, artikel 8 EVRM en de materiële motiveringsplicht."

De verzoeker betoogt in essentie een privéleven te hebben opgebouwd in België nu hij hier meer dan vijf jaar verblijft, hij hier school heeft gelopen, beide landstalen heeft geleerd en zich steeds heeft gedragen als een voorbeeldig burger.

De Raad dient vooreerst in herinnering te brengen dat verzoekers beroep tegen de intrekking van de vestiging werd verworpen bij arrest nr. 142 844 van 8 april 2015.

Het weze benadrukt dat in de intrekkingbeslissing wordt vastgesteld dat het recht op verblijf waarop de verzoeker aanspraak maakte is komen te vervallen omdat het een frauduleuze basis had. Aangezien de nietigverklaring van het huwelijk van verzoekers moeder en een man met de Belgische nationaliteit retroactieve werking heeft, moet worden vastgesteld dat de verzoeker nooit enig recht op verblijf in functie van een Belgische aanverwant kon laten gelden. De door de verzoeker aangevoerde schending van zijn privéleven dient dan ook in deze context te worden bekeken.

Waar de verzoeker slechts vaagweg aanhaalt dat de bestreden beslissing een inmenging betekent in zijn privé- en in zijn gezinsleven, merkt de Raad op dat de verzoeker geen enkel stuk voorlegt waaruit zou kunnen blijken dat de verzoeker, die een meerderjarige man is, in België daadwerkelijk een gezinsleven heeft ontwikkeld. Ook in het administratief dossier zijn hiervan geen indicaties te vinden. Nog minder toont de verzoeker aan dat deze of gene gezinsband dermate hecht zou zijn dat zij onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM kan vallen. Wanneer de verzoeker een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats zijn taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door hem ingeroepen gezinsleven aan te tonen. Nu de verzoeker het beweerd gezinsleven nergens verduidelijkt, kan hij geen schending van de door artikel 8 van het EVRM beschermende gezinsleven aantonen.

Waar de verzoeker voorts voorhoudt dat hij een goed uitgebouwd privéleven heeft, dat hij hier school loopt en dat hij beide landstalen zou geleerd hebben, dient de Raad vast te stellen dat de verzoeker ook hiervan geen enkel stuk voorlegt zodat ook niet is aangetoond dat de verzoeker *in casu* een door artikel 8 van het EVRM beschermd privéleven in België kan doen gelden.

Wat er ook van zij, de verzoeker maakt niet aannemelijk dat wanneer het privéleven dat hij in België zou hebben opgebouwd wordt afgewogen tegen het legitiem algemeen belang dat gebaat is met een effectieve immigratie-controle en het voorkomen van schendingen van de openbare orde, er dient te worden geconcludeerd dat er sprake is van een disproportionele inmenging in zijn privéleven (cf. EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi/Verenigd Koninkrijk). In dit verband benadrukt de Raad nogmaals dat de verzoeker slechts in België kon verblijven ingevolge de fraude die door zijn moeder werd gepleegd, dat hij geen verblijfsrechtelijke aanspraken kan laten gelden nu het huwelijk van zijn moeder en een Belgische man werd vernietigd en dat voorts, gelet op het feit dat hij slechts een vijftal jaar op het Belgische grondgebied heeft verbleven waarbij hij hier naar school is gegaan en de landstalen heeft geleerd, geenszins opweegt tegen een verblijf van negentien jaar in het land van herkomst. De verzoeker toont evenmin aan dat hij, gelet op zijn leeftijd, thans nog school loopt in België of dat hij de landstaal van zijn land van herkomst niet machtig zou zijn. De elementen die de verzoeker aanhaalt ter staving van zijn privéleven staan er dan ook geenszins aan in de weg een privéleven op te bouwen of verder te zetten in het land van herkomst.

In zoverre de verzoeker met zijn betoog nog lijkt aan te geven dat artikel 8 van het EVRM een formele motiveringsplicht inhoudt, kan hij niet worden gevolgd.

Een schending van artikel 8 van het EVRM is derhalve niet aangetoond.

De overige aangehaalde schendingen kunnen niet onderzocht worden, nu werd besloten tot de onontvankelijkheid van de onderhavige vordering.

5. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht april tweeduizend vijftien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

C. DE GROOTE